

SLUŽBA KÁZANIA PRI SOBOTNÝCH BOHOSLUŽBÁCH				
Zbor/dátum	4.	11.	18.	25.
Trnava	J. Barna	F. Varga	K. Badinský	M. Kern
Sereď	v Trnave	K. Badinský	M. Kaba	D. Dubovský
Piešťany	v Trnave	v Trnave	F. Varga	K. Badinský

PRAVIDELNÉ TÝŽDENNÉ STRETNUTIA		MIESTO	ČAS
Štvrtok	Modlitebné stretnutie	on line	19:00 hod.
	Stretnutie učiteľov sobotnej školy	on line	20:00 hod.
Piatok	Študijská skupina - Evanjelium	on line	19:00 hod.
Sobota:	Sobotná škola		09:00 hod.
	Kázanie z Božieho slova		10:45 hod.
	Popoludňajšia pobožnosť		14:00 hod.

(pokračovanie zo s. 3) Spasiteľ ho nezavrhol napriek závažnému hriechu. Do srdca sa mu vryli Kristove slová: „Ja som za teba prosil, aby tvoja viera nezanikla“ (Luk 22,32). Táto modlitba, súcit a láska Ježiša Krista mu v tiesnivej chvíli výčitiek svedomia dali novú nádej. Ježiš aj po svojom zmŕtvychvstaní pamätal na Petra, a preto poslal anjela, aby ženám oznámil: „Chodte a povedzte jeho učeníkom, aj Petrovi, že vás predchádza do Galiley. Tam ho uvidíte, ako vám povedal“ (Mar 16,7). Kristus odpúšťa ľuďom hriechy. Prijal aj Petrovo pokánenie. Každému človekovi, ktorý neodolá pokušeniu, Kristus ponúka rovnakú pomoc, akú ponúkol Petrovi. Satan sa snaží človeka najprv strhnúť do hriechu a potom ho nechať v strachu a bez pomoci, aby sa bál žiadať o odpustenie. Prečo by sme sa však mali báť, keď Boh radí: „Nech sa chopí mojej ochrany, nech uzavrie so mnou mier, nech uzavrie so mnou mier!“ (Iz 27,5) Boh urobil všetko, aby nás zbavil slabostí. Povzbudzuje nás, aby sme šli ku Kristovi. (EGW)

NARODENINY:

„A nech sa radujú všetci, ktorí sa utiekajú k tebe; nech plesajú na veky, a ochraňuj ich, a nech sa veselia v tebe tí, ktorí milujú tvoje meno. Lebo ty požehnáš spravodlivého, ó, Hospodin, rúbosťou ho objímaš ako štítom.“ (Žalm 5,12.13)

Trnava	Sereď
16. Stano Dananai	18. Janka Jurigová
27. Zlatka Šimúnková	22. Editka Jurigová
29. Mário Kern	

KONTAKTY:	BOHOSLUŽBY:	DOP. / POPOLUD.
Zbor Trnava, Kapitulská 23; trnava.casd.sk		9.00 / 14:00 hod.
Zbor Sereď, Školská 1, Dom kultúry 1. poschodie; sereď.casd.sk		9:00 / 13:30 hod.
Zbor Piešťany, Zavretý kút 113; piestany.casd.sk		9:30
Kazateľ: Karol Badinský, ☎ 0905 302 793, kbadinsky@gmail.com		

CIRKEV ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA

TT ADVENT

OKTÓBER 2025

SPRAVODAJ PRE ZBORY TRNAVA, SEREĎ A PIEŠŤANY

Farizej a mýtnik

„Tým, čo boli presvedčení, že sú spravodliví a ostatnými pohrdali, povedal toto podobenstvo: „Dvaja muži vošli do chrámu modliť sa. Jeden bol farizej, druhý mýtnik. Farizej stál a takto sa v duchu modlil: „Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia: vydierači, nespravodliví, cudzoložníci alebo ako tento mýtnik.“ Postím sa dva razy do týždňa, dávam desiatky zo všetkého, čo získam. Mýtnik však stál v diaľke a neodvážil sa ani len oči zdvihnúť k nebu, bil sa do prs a hovoril: „Bože, buď milostivý mne hriešnemu.“ Hovorím vám: Tento odišiel domov ospravedlnený, a tamten nie. Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený.“ (Luk 18,9-14)

Farizej

Ľuďom, „ktorí sa spoliehali na seba, že sú spravodliví a iných za nič nemali“ (Luk 18,9), Kristus povedal podobenstvo o farizejovi a mýtnikovi. Farizej sa nešiel do chrámu modliť v presvedčení, že je hriešnik a potrebuje odpustenie, ale šiel ta v istote, že ako spravodlivý človek bude pochválený. Svoju účasť na bohoslužbe chápal ako záslužný skutok pred Bohom. Navôkol dával súčasne najavo svoju zbožnosť. Bol rád, že si takto zabezpečí priazeň nielen u Boha, ale aj u ľudí. K modlitbe ho viedli len sebecké pohnútky.

Prekypoval samochválou. Prejavoval ju svojim vzhľadom, chôdzou i modlitbou. Odstupoval od druhých, akoby im chcel povedať: „Nepribližuj sa ku mne, lebo prenesiem svätosť na teba“ (Iz 65,5). Postavil sa bokom a modlil sa „v duchu“. Bol spokojný so sebou a nazdával sa, že ho obdivujú ľudia i Boh.

Vravel: „Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia: vydierači, nespravodliví, cudzoložníci, alebo ako tento mýtnik“ (Luk 18,11). Svoju povahu neposudzoval podľa Božej povahy, ale podľa povahy „ostatných“ ľudí. Odvrátil sa od Boha a priklonil sa k ľuďom. Odtiaľ pramenila jeho spokojnosť so sebou.

Potom vymenoval svoje chvályhodné skutky: „Postím sa dva razy do týždňa, dávam desiatky zo všetkého, čo získam“ (Luk 18,12). Farizej nemal svoje náboženstvo v srdci. Neusiloval sa mať povahu, akú vyžaduje Boh, nešlo mu o srdce plné lásky a súcitu. Uspokojil sa s formálnou zbožnosťou, ktorá sa týka len vonkajších prejavov. Žil z výsledku svojich skutkov, teda z vlastnej spravodlivosti podľa ľudských meradiel.

Kto sa pokladá za spravodlivého, pohŕda inými ľuďmi. Farizej sa posudzuje podľa iných a iných súdi podľa seba. Takto hodnotí aj svoju spravodlivosť a čím sú iní horší, tým

spravodlivejším sa javí sám sebe. Jeho samospravodlivosť ho zvädza na obviňovanie iných. „Ostatných ľudí“ pokladá za priestupníkov Božieho zákona. Tým prejavuje satanovho ducha, ktorý je žalobcom bratov. Taký duch nemôže mať nijaké spojenie s Bohom. Odchádza domov bez Božieho požehnania.

Mýtnik

Mýtnik vošiel do chrámu s ďalšími ľuďmi, no čoskoro sa od nich vzdialil, lebo si uvedomoval, že nie je hoden, aby sa smel s nimi modliť. Stál bokom a „neodvážil sa ani oči zdvihnúť k nebu, ale bil sa do prs“ (Luk 18,13). Cítil úzkosť a svoju nedokonalosť. Vedel, že sa previnil voči Bohu a že je hriešny a nečistý. Od okolostojacich nemohol očakávať ani súcit, lebo ním pohrdali. Bol si vedomý, že pred Bohom nemá nijakých zásluh, a preto v zúfalstve volal: „Bože, buď milostivý mne hriešnemu.“ Nijako sa neporovnával s inými ľuďmi. Pocit viny ho natoľko tiesnil, akoby tam pred Bohom stál len sám. Túžil iba po odpustení a pokoji, prosil len o Božie zľutovanie. Odišiel však s Božím požehnaním. Ježiš povedal: „Hovorím vám: Tento odišiel domov ospravedlnený, a tamten nie“ (Luk 18,14).

Dve triedy ľudí

Farizej a Mýtnik predstavujú dve veľké triedy ľudí, do ktorých možno zaradiť všetkých veriach. Za predstaviteľov týchto dvoch skupín možno podľa Písma pokladať prvé dve deti, ktoré sa narodili na zemi. Kain sa pokladal za spravodlivého, a preto priniesol Bohu len obeť vďačnosti. Nevyznával nijaký hriech, lebo bol presvedčený, že nepotrebuje nijakú milosť. Ábel však priniesol Bohu obeťnú krv zvieraťa, ktoré predstavovalo Božieho Baránka. Prišiel k Bohu ako hriešnik, o ktorý si uvedomuje, že je stratený a že jeho jedinou nádejou je Božia nezaslúžená láska. Boh prijal Ábelovu obeť, no obeť jeho brata Kaina odmietol. Prvou podmienkou prijatia u Boha je vedomie, že človek potrebuje pomoc, uzná vlastnú úbohosť a hriech. „Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo“ (Mat 5,3).

Skúsenosť Petra

V skúsenosti apoštola Petra môžu nájsť poučenie obidve skupiny predstavené farizejom a colníkom. Na začiatku svojho povolania za učeníka sa Peter nazdával, že je dosť silný. Podobne ako farizej nebol ani Peter podľa vlastného úsudku „ako ostatní ľudia“. Keď Ježiš krátko predtým, ako ho zajali, upozornil učeníkov slovami: „Všetci sa pohoršíte,“ Peter sebavedome vyhlásil: „Aj keď sa všetci pohoršia, ja nie!“ (Mar 14,27.29) Peter nepripúšťal nijaké nebezpečenstvo. Sebaistota ho však sklamala. Myslel si, že má dosť síl, aby odolal pokušeniu. O niekoľko hodín v skúške však zaklínaním a prisahou zapieral svojho Pána.

Keď mu spev kohúta pripomenul Ježišove slová, prekvapený a zronený pochopil dosah svojho skutku. Obrátil sa a uvidel svojho Majstra. Práve vtedy sa aj Kristus poďíval na Petra. V Ježišovom bolestnom pohľade sa však spájal súcit s láskou. Peter si hlboko uvedomil svoj zradný čin, odišiel a trpkó plakal. Kristov pohľad zasiahol jeho srdce. V Petrovom živote nastal obrat a on svoj hriech úprimne oľutoval. Skľúčenosťou sa podobal kajúcnemu

mýtnikovi a rovnako dostal aj milosť. V Kristovom pohľade čítal istotu o odpustení. Po jeho sebadôvere nebolo ani stopy. Odvtedy sa už nevystatoval svojou silou.

Kristus po svojom zmŕtvychvstaní Petra trikrát vyskúšal. Spýtal sa ho: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma väčšmi ako títo?“ Peter sa však už nad ostatných nepovyšoval. Obrátil sa k Spasiteľovi, ktorý poznal jeho srdce, slovami: „Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád“ (Ján 21,15.17).

Potom prijal Kristovo poverenie. Pán mu zveril rozsiahlejšie a závažnejšie dielo, než aké konal dovtedy. Dostal príkaz pásť ovce a baránky. Tým, že mu Kristus dal na starosť tých, ktorých zachránil svojou krvou, poskytol mu najvyšší dôkaz, že uznal jeho zmenu. Predtým nespokojný, vystatovačný a príliš sebavedomý učeník sa stal pokorným a skromným človekom. Odvtedy nasledoval svojho Pána v sebazapieraní a obetavosti. Neskôr sa podieľal na Kristovom utrpení. Keď Kristus zasadne na trón slávy, Peter bude mať na Spasiteľovej sláve svoj podiel.

Aj dnes sužuje tisíce ľudí rovnaké zlo, aké spôsobilo Petrov pád a bránilo spojeniu farizeja s Bohom. Pýcha a pocit nadradenosti sú Bohu odporné a človeka ničia viac než čokoľvek iné. Najťažšie, ak nie priamo nemožné, je zbaviť sa týchto hriechov.

Peter nepadol naraz. Upadal krok za krokom stále nižšie, až nakoniec zaprel svojho Majstra. Sebadôvera ho doviedla k falošnej istote. Preto sa ani my nemôžeme sebavedome spoľahnúť na seba. Na svete nie sme nikdy celkom bezpeční pred pokušením. Ani tí, čo prijali Spasiteľa a prežili skutočné obrátenie, by sa nikdy nemali nazdávať alebo vraviť, že im už nehrozí nijaké nebezpečenstvo. To je veľký omyl. Každý by sa mal naučiť radovať z nádeje a viery. Aj keď sa úplne odovzdáme Kristovi a vieme, že nás prijal, nevyhneme sa pokušeniu. Božie slovo nám vraví: „Mnohí prejdú triedením, očistou a skúškou“ (Dan 12,10). „Blahoslavený muž, ktorý odolá v pokušení; lebo keď sa osvedčí, prijme veniec života, ktorý Pán zaslúbil tým, čo ho milujú“ (Jak 1,12).

Spoliehanie sa na Krista

Ľuďom, ktorí prijali Krista a v prvom nadšení začnú vraviť, že sú už spasení, hrozí nebezpečenstvo, že sa budú spoliehať na seba. Pozabudnú, že sami osebe sú slabí a stále závislí od Božej moci. Nie sú pripravení odolať satanovým nástrahám a v podobnom pokušení, v akom sa ocitol Peter, padnú až na dno hriechu. Písmo nás varuje: „Ten, kto si myslí, že stojí, nech si dáva pozor, aby nepadol“ (1Kor 10,12). Bezpeční sme iba vtedy, keď sa spoliehame na Krista, nie na seba.

Peter potreboval poznať nedostatky svojej povahy, ako aj nevyhnutnosť pôsobenia Kristovej moci a milosti. Pán ho nemohol zachrániť pred skúškou, ale pred porážkou áno. Keby bol Peter prijal Kristove varovné pokyny, bol by bdel a vytrvalo sa modlil, bol by šiel ďalej v úzkostlivej bázni, aby sa nepotkol. Prijal by pomoc od svojho Pána a satan by nad ním nebol zvíťazil.

Peter padol, lebo sa príliš spoliehal na seba. Keď sa pokoril a kajal, znova sa pevne postavil. Jeho skúsenosť môže byť povzbudením pre každého kajúcneho hriešnika. (pokračovanie na s. 4)